

MÜKEMMEL BİR KALP

Genç bir adam kendi kalbinin yörenin en güzel kalbi olduğunu ilan etmişti. Onu görenler de bunu onaylamıştı. Birden kalabalığı tam ortadan yaran yaşlı bir adam genç adama doğru yürüdü ve :

“Ne için senin kalbin benim ki kadar güzel değil “dedi.

İşte tam o anda kalabalık ve genç adam yaşlı adamın kalbine doğru baktılar. Çok hızlı çarpıyordu fakat içinde çok fazla yara ve zaten çok az kalan boşluklarda çentikler vardı, onların da üzeri keskin çentiklerle dolu idi. Yaşlı adamın yaşlı kalbinin çok acı çektiği belli oluyordu İnsanlar şaşırılmıştı, yaşlı adam nasıl bu kalbin en güzel kalp olduğunu söyleyebilirdi.

Genç adam gülerek “saka ediyor olmalısın” dedi yaşlı adama” benim kalbim pürüzsüz mükemmellikte iken seninki gözyaşları ve acılardan oluşmuş yara izleri ile dolu”

“Doğru” diye yanıt verdi yaşlı adam “ Senin kalbin mükemmel gözüküyor fakat ben asla yaşlı kalbimi senle değişmem. O gördüğün her yara benim sevgimi verdiğim bir kişiyi gösteriyor, onlara kalbimin bir parçasını seve seve verdim onlarda kendilerinden bir parçayı bana verdiler bu yüzden bu parçalar benim verdiğim parçalara bazen tam uymadılar ve üstünde ya da köselerinde pürüzler oldu fakat ben onların her parçasını tek tek seviyorum, çünkü onların her biri paylaşılan sevgileri, dostlukları bana hatırlatıyor. Bazen de sevgimin ve dostluklarımın karşılığını alamadım, o kalbimin içindeki yara dolu boşluklar da bu yüzden ucu kıvrık bıçak gibi ve oldukça da acı verir, fakat hala bosturlar ve başka bir kalplerin de bana sevgi ve dostluklarını verebileceklerini böylece de bu boşlukları doldurabileceklerini gösterir ve benim hala o umutla yaşamamı sağlar.

Simdi söyle genç adam sence hangi kalp daha güzel ?” Genç adamın gözleri sevgi gözyaşlarıyla dolmuştu Yaşlı adama doğru yürüdü ve kalbinden genç ve güzel bir parçayı dostça ona doğru verdi. Yaşlı adamın kalbinde hala bir çok boşluk vardı. Yaşlı adam genç adamın cömertçe verdiği kalbi dostlarının olduğu bölüme yerleştirdi, üzerine çentikler attı ve yerine bir güzel oturturdu. Genç adam kendi kalbine doğru baktı artık eskisi kadar mükemmel ve pürüzsüz değildi tâ ki yaşlı adam ona kendi kalbinden eski fakat güzel bir parça verene kadar.

Sonunda genç adam ve oradaki kalabalık gerçek kalbin güzelliğini anlamıştı.

Kalbi güzelleştiren onunla paylaşılan sevgi ve dostluktu. İçinde sevgi barındırmayan ve taşımayan hiç bir kalp gerçekten güzel olmazdı.